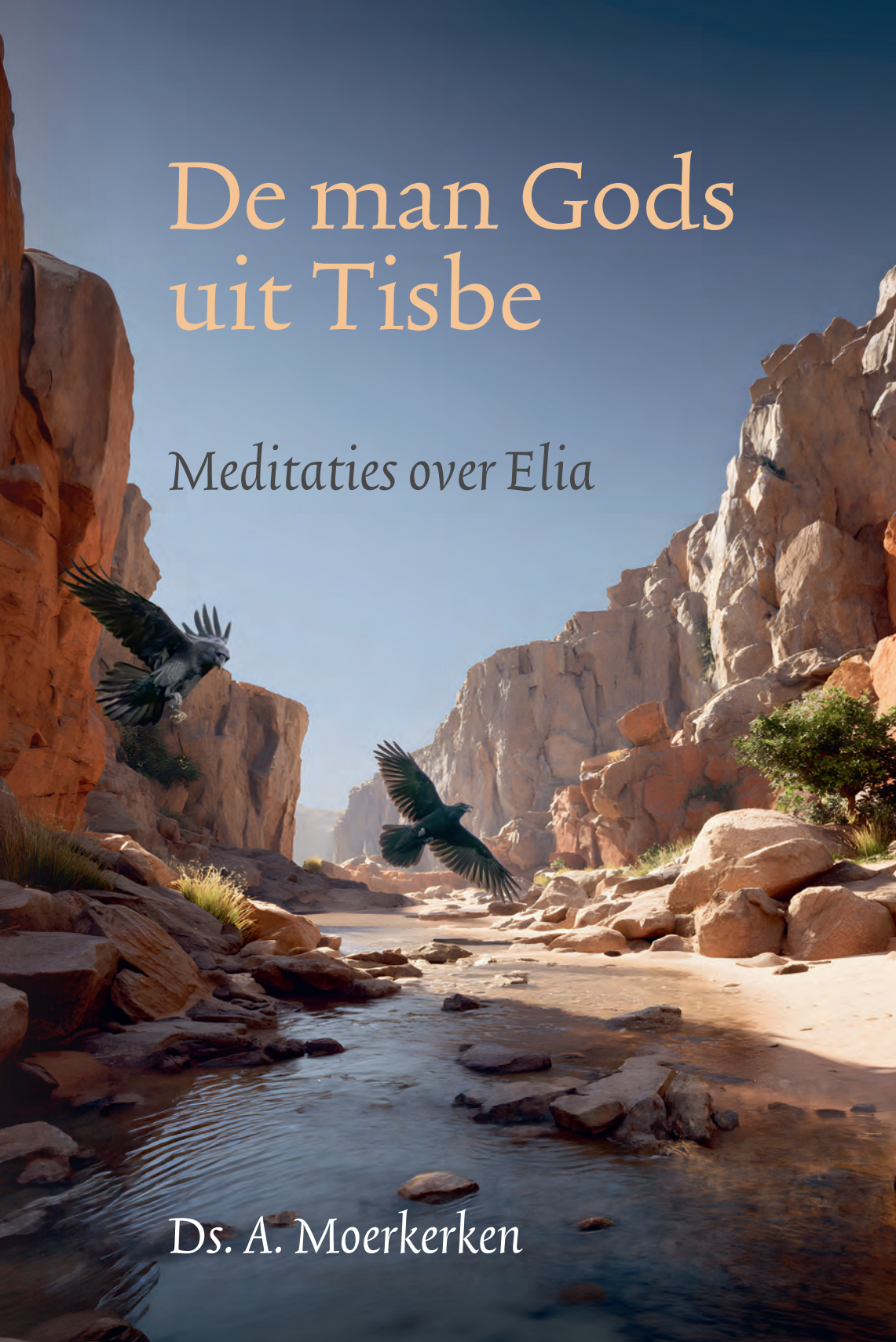

De man Gods uit Tisbe

Meditaties over Elia

Ds. A. Moerkerken

Ds. A. Moerkerken

De man Gods uit Tisbe

MEDITATIES OVER ELÍA

DEN HERTOG - HOUTEN

© 2026 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3438 8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Woord vooraf	7
1. Elía – mijn God is de Heere 1 Koningen 17:1	9
2. Elía bij de beek Krith 1 Koningen 17:2-7	18
3. Elía in Zarfath 1 Koningen 17:8-16	27
4. Wegen van druk en beproeving 1 Koningen 17:17-24	37
5. Elía ontmoet Obadja 1 Koningen 18:1-15	46
6. Elía ontmoet Achab 1 Koningen 18:15-20	56
7. Op de Karmel 1 Koningen 18:20-30	64
8. De Heere is God 1 Koningen 18:30-44	73
9. Elía in de woestijn 1 Koningen 19:1-5	85
10. Sterkende genade 1 Koningen 19:4-8	94

11. Wat maakt gij hier, Elía? 1 Koningen 19:8-13	104
12. Gods gunstrijke tegenwoordigheid 1 Koningen 19:9-13	113
13. Elía's vragen beantwoord 1 Koningen 19:15-18	122
14. De roeping van Elísa 1 Koningen 19:19-21	130
15. Kinderlijke godsvreze 1 Koningen 21:1-7	139
16. Een eeuwige erfenis 1 Koningen 21:4-13	147
17. Voor de derde keer naar Achab 1 Koningen 21:13-29	157
18. Een ernstige waarschuwing 2 Koningen 1:1 en 2	166
19. Een ontzettende boodschap 2 Koningen 1:3-8	174
20. Elía aan het sterfbed van Aházia 2 Koningen 1:9-17	181
21. Het afscheid van Elía en Elísa 2 Koningen 2:1-10	191
22. Elía vaart ten hemel 2 Koningen 2:8-12	198

WOORD VOORAF

Als een lichtende fakkel in een donkere tijd komt plotseling de profeet Elía naar voren in de boeken van de Koningen. Groot in het Koninkrijk Gods, zoals hij staat op de Karmel, ijverend om de eredienst in Israël te herstellen. Klein in zichzelf, ‘van gelijke bewegingen als wij’, als hij moedeloos neerligt in de woestijn. Maar in alles een getuige van zijn Zender, van Wie zijn naam een belijdenis is: ‘Mijn God is de Heere’.

Zo tekent mijn vader het veelbewogen leven van de profeet in deze bundel meditaties. Ze zijn uitgesproken in 1985 in zijn eerste gemeente, Nieuw-Beijerland. Daar had hij de gewoonte om op donderdagmorgen om negen uur voor de kerktelefoon te mediteren. We zijn Uitgeverij Den Hertog veel dank verschuldigd voor deze uitgave en Anthon Bel voor zijn zorgvuldige redactie.

Weemoed kan ons vervullen als we zien op kinderen van God die wegvielen, zo zei mijn vader in de laatste meditatie over Elía's heengaan. Zo kan het ook leven bij het lezen van deze meditaties, waarin zijn eigen stijl zo duidelijk herkenbaar is. Trouw aan de Schrift, ernstig en eerlijk.

Maar toch, zei hij terecht in diezelfde overdenking, ‘dat mag mijn laatste woord niet zijn. Want die grote Wagen Israëls, die Ruiter op het witte paard, zit nu aan de rechterhand van Zijn Vader. Daar leeft Hij, en op Hem drijft de Kerk.’ Elía's God leeft nog, en Hij werkt nog altijd. Niet door kracht, noch door geweld, maar in het suizen van de zachte stilte van Zijn Geest. We zien ernaar uit

dat Zijn werk ook door de uitgave van deze bundel voortgang zal hebben.

Namens H.J. Moerkerken-van der Wulp en kinderen,

Apeldoorn, september 2026

Geerten Moerkerken

ELÍA – MIJN GOD IS DE HEERE

*En Elía, de Tisbiet, van de inwoners van Gilead, zeide tot Achab:
Zo waarachtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht
ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal,
tenzij dan naar mijn woord.*

1 KONINGEN 17:1

Elía, de Tisbiet, hij komt – met eerbied gesproken – bijna als een bliksem uit de hemel vallen. Midden in de geschiedenis van de koningen van Israël en Juda vinden wij plotseling in 1 Koningen 17 vers 1 deze woorden: ‘En Elía, de Tisbiet, van de inwoners van Gilead, zeide tot Achab: Zo waarachtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.’

Niemand weet hoe zijn vader heette, niemand kent de naam van zijn moeder. Uit welke stam Elía afkomstig is, het blijft ons onbekend. Hoe oud hij was toen de Heere hem riep tot profeet en op welke wijze dat geschiedde – wij weten het niet. Anders dan bij Elísa, wiens roeping voor ons opgetekend staat.

Elía komt in een nameloos duistere tijd plotseling als een lichtende fakkel en als een brandende kaars tevoorschijn uit de woestijn, net als Johannes de Doper. Immers, het enige wat wij weten van zijn afkomst is dat hij uit Tisbe komt. Wij kunnen dat kleine dorpje niet eens meer aanwijzen, maar het moet gelegen hebben in Gilead, in het Overjordanse. Misschien dat hij kwam uit de halve stam van Manasse, die daar zijn woonplaats had, maar het is ons ten enenmale onbekend.

Hij komt uit de woestijn. Plotseling staat hij daar, met zijn kemelharen mantel, ruige kleding en scherpe boodschap, als een zoon des

donders, een Boanerges. Wij weten zijn geslachtsrekening en zijn geboortedatum niet. Hij is ook nimmer gestorven, maar met vurige wagens en paarden door de Heere ten hemel geleid.

Het is geen wonder dat velen een waas van geheimzinnigheid om zijn persoon hebben zien hangen. Het is geen wonder dat er onder het Jodendom aangaande deze profeet allerlei speculaties en fantasieën zijn gerezen. In de dagen van de omwandeling van de Heere Jezus op aarde verwachtten de Joden dat Elía, vóór de komst van de beloofde Messias, weer zou komen uit de hemel, waarheen hij was opgevaren. Ze verwachtten, naar het woord van Maleáchi, dat Elía zou wederkomen voordat die grote en vreselijke dag des Heeren zou komen. Wij weten beter. We weten dat Elía in Johannes de Doper gekomen is. En dan niet in deze zin dat Elía als het ware weer lichamelijk hier op aarde zou neerdalen, maar in die zin dat Johannes de Doper in de geest en de kracht van Elía, zoals de engel Gabriël het uitdrukte, de wegbereider voor de Heere Jezus is geweest.

Elía, de Tisbiet. Eén ding weten we heel zeker uit Gods Woord, en dat is wat Jakobus schrijft in zijn zendbrief: Elía is een mens geweest van gelijke bewegingen als u en ik. Dus hij was geen bovennatuurlijke gestalte, geen tussenwezen tussen God en mens in, maar een mens van gelijke bewegingen als u en ik. We lezen in het Woord immers ook van zijn diepe moedeloosheid. We lezen ook van zijn zonde, van zijn ongelooft aan de trouw des Heeren.

Een mens van gelijke bewegingen als wij, maar wel een mens die op een bijzondere wijze door de Geest des Heeren was aangeroerd. Die niet alleen was begiftigd met de genade van de wedergeboorte, maar ook met een zeldzame geloofskracht, een onverschrokkenheid en een brandende ijver voor de eer en de deugden van God. Een ijver die hem haast heeft verteerd.

Elía, de Tisbiet. Alle nadruk valt niet op zijn persoon, maar op zijn boodschap. Want zijn boodschap is het waar het op aankomt. Net als bij Johannes. Toen de Joden enigen uit de farizeeën afzonden

om hem te vragen wie hij was, antwoordde hij dat hij de Christus niet was. ‘En zij vraagden hem: Wat dan? Zijt gij Elía? En hij zeide: Ik ben die niet. Zijt gij de Profeet? En hij antwoordde: Neen. Zij zeiden dan tot hem: Wie zijt gij? opdat wij antwoord geven mogen denjenigen die ons gezonden hebben; wat zegt gij van uzelf?’ En toen was het antwoord van de voorloper van de Heere Jezus: ‘Wilt u weten wie ik ben? O, ik ben maar een stem, zoals het staat in Jesaja 40: een stem des roependen in de woestijn.’

Het is alsof Johannes wilde zeggen: Het komt niet op mijn persoon aan wie ik ben. Ik ben niet waardig de schoenriem te ontbinden van Hem Die na mij komt en Die vóór mij geworden is. Maar wilt u weten waar het op aankomt? Het komt op mijn stem aan. Het komt op mijn boodschap aan.

Welnu, zo is het ook bij Elía. Het komt aan op zijn boodschap, niet op zijn persoon. En die boodschap aan Achab luidt: ‘Zo waarachtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.’

Elía – alleen al in zijn naam ligt zo’n rijke prediking. Want wat betekent Elía? *Eli* betekent ‘mijn God’. We kennen het kruiswoord van de Middelaar: ‘*Eli, Eli, lama sabachthani?*’ Dat is: ‘*Mijn God, Mijn God*, waarom hebt Gij Mij verlaten?’ Maar er staat nog een letter achter: Elía. Die *a* is een afkorting in de Hebreeuwse taal van de Naam Jehovah: HEERE. Dus Elía betekent: mijn God is de HEERE. Alleen al in die naam van de profeet ligt zo’n boodschap, zo’n prediking, die de ene Naam als het ware samenvat, de boodschap die Elía zijn leven lang heeft gebracht.

Mijn God is de HEERE. Wat een schrijnende naam ook als we letten op de tijd waarin Elía leefde. Hij leefde onder koning Achab en koningin Izébel. In het voorgaande hoofdstuk kunt u lezen dat er nog nooit een koning in Israël geweest was die op zo’n wijze kwaad gedaan had in de ogen des Heeren als Achab, de zoon van Omri. De koningen van het Tienstammenrijk waren allen onbekeerd. Onder die lange rij van vorsten – vanaf Jeróbeam, de zoon van Nebat,

tot de laatste koning Hoséa, die over Samaría regeerde – was er niemand die de Heere vreesde. Maar tot dusverre was de ongerechtigheid nog beteugeld.

De grote zonde van het Tienstammenrijk was de kalverendienst in Dan, in het noorden, en in Bethel, in het zuiden. Die kalveren had Jeróbeam laten maken om het volk van de tien stammen ervan te weerhouden naar de tempel van Jeruzalem te gaan om daar de Heere te dienen. Jeróbeam had met die kalveren niet bedoeld dat het volk afgoden zou dienen. Nee, hij wilde met die kalveren een afbeelding geven van de Heere, de God van Israël. Jeróbeam had daarom gezondigd tegen het tweede gebod van de heilige wet des Heeren: ‘Gij zult u geen gesneden beeld maken.’

Maar Achab gaat zondigen tegen het eerste gebod van de wet des Heeren: ‘Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.’ Al de koningen vóór Achab bogen voor de kalveren in Dan en Bethel, maar ze eerden in die kalveren nog de God van Israël, zij het op een zondige, goddeloze wijze. Maar onder Achab is er sprake van ‘andere goden voor Gods aangezicht hebben’: de afgoden Baäl en Astarte. Via het ongelukkige huwelijk met de duivelse Izébel wordt de Baäldienst in Israël staatsgodsdienst. Baäl, de god van de zon, en Astarte, de godin van de maan.

De hemellichamen werden in Baäl en Astarte geëerd en gediend. Baäl, de god van de vruchtbaarheid, van de zonnewarmte, van het groeiende leven op het land en op de aarde. Astarte, de godin van de dauw, van de nacht, waarin de zachte dauw zich bij het maanlicht over de gewassen verspreidt. Twee afgoden, die dienden om de vruchtbaarheid te symboliseren.

En, alsof het nog niet erg genoeg was, ging die Baäl- en Astartedienst ook nog eens gepaard met een ontuchtig leven. Voor Astarte werden uitgestrekte bossen aangeplant, waarin de kinderen Israëls ontucht bedreven met de priesters en priesteressen van Baäl en Astarte. Heel die afgodendienst was dus gemengd met verschrikkelijke hoererij, die het volk bevlekte en bezoedelde.

In de verzen 31 tot en met 33 van het vorige hoofdstuk zegt het Woord van God ons: ‘En het geschiedde (was het een lichte zaak, dat hij wandelde in de zonden van Jeróbeam, den zoon van Nebat?), dat hij nog ter vrouw nam Izébel, de dochter van Eth-Baäl, den koning der Sidoniërs, en heenging en diende den Baäl en boog zich voor hem. En hij richtte voor den Baäl een altaar op, in het huis van Baäl, hetwelk hij te Samaría gebouwd had. Ook maakte Achab een bos, zodat Achab nog meer deed om den Heere, den God Israëls, tot toorn te verwekken dan alle koningen van Israël die vóór hem geweest waren.’

In die dagen leeft Elía. Niet alleen de kalveren van Dan en Bethel staan er nog steeds, maar ook in Samaría verrijst een afgodstempel voor Baäl. En voor Astarte worden bossen gemaakt, plaatsen van ontucht, overspel en hoererij.

In die duistere, ellendige en verschrikkelijke tijd treedt plotseling uit het duister naar voren de godsman, door de Heere geroepen. Elía – mijn God is de HEERE.

In die naam ligt als het ware een vlammend protest tegen de afgodische praktijken van Israël in die dagen. Het is alsof Elía in zijn naam tot uitdrukking brengt: laat u dan Baäl en Astarte dienen, laat uw god dan de god zijn van de Sidoniërs, o Israël, maar mijn God is Jehova. Mijn God is de HEERE.

En zo staat hij voor ons, als een getrouwe godsman, die alleen al in zijn naam zijn prediking tot uitdrukking brengt. We denken aan wat hij straks op de Karmel het verzamelde volk zal toeroepen: ‘Is dan Baäl god, volgt hem na. Is de Heere God, volgt Hem na.’

Plotseling, op zekere dag, staat daar Elía, de Tisbiet, voor koning Achab, waarschijnlijk ergens in Samaría. Ik weet niet of Achab Elía kende, of dat hij al eens van hem gehoord had. Dat is ons niet bekend. Wel is ons bekend dat Achab sinds die eerste ontmoeting Elía nooit meer is vergeten. Zijn leven lang heeft Achab deze eerste ontmoeting bij zich gedragen. Helaas niet zaligmakend, maar wel moet die eerste ontmoeting een diepe indruk op de koning hebben gemaakt.

Goed, eenvoudig, sober, maar van een diepe ernst en een ontzettende inhoud is het woord waarmee Elía Achab tegemoet treedt. ‘Zo waarachtig als de Heere, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.’

Let op de eed waarmee de heilige godsman zijn boodschap aan Achab begint. ‘Zo waarachtig als de Heere leeft.’ Maar let ook op de woorden die hij daartussen voegt: ‘de God Israëls’. Dat is een bitter verwijt aan de koning, die Israël heeft meegesleurd in de dienst van Baäl en Astarte. In die enkele woorden – ‘de Heere, de God Israëls’ – ligt een aanklacht van de profeet tegen de koning, alsof hij zeggen wil: de *Heere* is Israëls God! U heeft het volk losgeweekt van de dienst des Heeren. U heeft ervoor gezorgd dat de tempels van Baäl en de bossen van Astarte nu staan op het land dat de Heere ons beloofd heeft. Maar de Heere is Israëls God. ‘Zo waarachtig als de Heere, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta...’

Oudtijds was het in het oosten zó dat de heren zaten en de knechten stonden. De koningen zaten op hun troon en de knechten stonden, zolang ze dienden voor het aangezicht van de koningen. En nu zegt Elía hier dat hij staat voor het aangezicht van de Heere, de God Israëls. Daarin ligt uitgedrukt dat zijn enige levensbegeerte is om God te dienen en vaardig te passen op het woord van Zijn mond. Daarin ligt uitgedrukt dat Elía geen mensendienaar is, dat hij geen mensen zoekt te behagen, maar dat het enige verlangen van zijn hart is om Gode welbehaaglijk te zijn. En dat verklaart de onverschrokkenheid van de profeet.

Hij is niet bang voor Achab, hij is niet bang voor Izébel. Niet omdat Elía in zichzelf een held is, niet omdat hij op een bijzondere manier onverschrokken van karakter is. Nee, alleen maar omdat er een diep en dagelijks besef in zijn ziel is dat hij in rekening staat met de God der goden. En dat de Enige, maar dan ook de Enige aan Wie hij verantwoording en rekenschap van zijn prediking en bediening zal hebben te geven de Heere is.

O, dat geve de Heere aan al Zijn knechten. Wat hebben we het toch moeilijk, ook als dienaren des Heeren, als we in ons ambtswerk en in onze prediking mensen zoeken te behagen. Wat is de predikant te beklagen die tijdens het preken schichtig met de ogen van de een naar de ander gaat. Zou het hem wel bevallen? Zou dat bij haar niet verkeerd overkomen? O, zou die het wel goed opnemen? En wat ik nu zeg, zal toch geen misverstanden wekken? Zou die man niet boos worden? Als ik dit zeg, zou die vrouw, zou dat gezin dan de volgende week nog wel in de kerk komen? Wat zijn we toch ellendig en ongelukkig als we zo onze bediening uitrichten! Maar wat zijn we goed af als we iets mogen kennen van dit woord: ‘...voor Wiens aangezicht ik sta’. Dat geeft Elía zijn buitengewone onverschrokkenheid.

Nee, dat is geen heldhaftigheid die zijn karakter eigen is. Hij is een mens, laat ik het nog een keer zeggen, van gelijke bewegingen als wij. Maar het is het levende besef dat hij als ambtsdrager, als profeet met God in rekening staat, en met niemand anders. Hetzelfde wat de apostel Paulus in een van zijn brieven uitdrukt als hij over zijn ambtswerk spreekt, dat leefde ook in het hart van Elía: ‘Maar Die mij oordeelt, is de Heere.’

‘Zo waarachtig als de Heere, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.’ Wat een boodschap! Hij verkondigt hier aan de verbijsterde Achab dat het niet meer zal regenen in Israël. Hoe lang niet, dat zegt Elía er niet bij. Wij weten, achteraf, dat het drie jaar en zes maanden heeft geduurd. Maar let u er goed op dat Elía dat er niet bij zegt. Hij zegt: ‘deze jaren’. Als Achab van tevoren geweten had dat het drie en een half jaar zou duren, had hij kunnen zeggen: Er komt een eind aan; het valt niet mee, de hongersnood wordt bitter en boos, maar nog enkele maanden en dan is het voorbij. Nee, *deze jaren* zal er geen regen zijn, maar ook geen dauw. Als er soms in het land geen regen valt, wat kan dan de nachtdauw verkwikkend zijn. Voelt u de ontzettende aanklacht in deze woorden, geen dauw en geen regen?

Baäl, de zonnegod, die Israël zo nahoereert, zal een plaag voor het land worden. Want die zon – die ze vereren, voor wie ze een tempel hebben gebouwd – die zon zullen ze voelen. Drie en een half jaar, tweeënveertig maanden, zal die zon in al haar verzengende kracht op het land en de akkers branden, zodat er geen kruid meer leven zou. O, die zon, waarvoor ze hun knieën hebben gebogen... Ze zullen voelen wat het is als de Heere die zon aan de hemel doet staan, zonder dat die wordt afgewisseld met de verkwikkende spade regen en vroege regen.

En de maan, de godin van de nacht, die de dauw brengt op de akkers, zal haar machteloosheid openlijk moeten betonen. Want ze zullen de maan keer op keer zien, tweeënveertig maanden lang, maar dauw zal er niet zijn. Geen dauw, geen regen. Dit is een ontzettend vonnis voor de koning en voor het volk. ‘...tenzij dan naar mijn woord.’ Wij weten uit de brief van Jakobus dat wat Elía hier zegt een gebedszaak is geweest. Laten we goed lezen wat er in Jakobus staat: ‘Elía bad een gebed, dat het niet zou regenen; en het regende niet op de aarde in drie jaren en zes maanden. En hij bad wederom, en de hemel gaf regen, en de aarde bracht haar vrucht voort.’ Als wij aan de biddende Elía denken, dan denken we meestal aan Elía op de Karmel. U weet wel, hij boog zevenmaal zijn knieën en zag toen een wolkje komen als eens mans hand. Dat was Elía toen hij bad om regen. Maar laten we niet vergeten dat daar een gebed om droogte aan vooraf is gegaan. Elía bad een gebed. Toen heeft de Heere dat gebed verhoord, en als het ware tot Elía gezegd: Het is goed, Mijn kind, ga maar aan Achab vertellen dat het niet zal regenen deze jaren. Uw gebed is verhoord. Wij zouden zeggen: Hoe kan een profeet nu zoiets bidden? Hoe kan een profeet die zijn volk liefheeft, bidden om zo’n ellende, om zulke vreselijke tegenheden, om droogte, om een hongersnood die mensenlevens zou kosten, die ook hemzelf in moeilijkheden zou brengen? Een profeet die om regen bidt, tot heil van het volk, dat kunnen we begrijpen. Maar een profeet die bidt om ellende, om de roede, om tegenheden – dat kunnen we ons bijna niet indenken.

Nee, maar toch is het waar. Hij bad een gebed, en het regende niet in drie jaar en zes maanden.

U zult wel begrijpen waaróm Elía dat gebed bad. Het was omdat hij leed aan de zonden van het volk. Het was omdat de afgodendienst van Israël hem smartte en wondde aan zijn ziel. Daarom bad hij een gebed. O, hij had zo lang gehoopt op een bekering van Israël. Het was niet gebeurd. Hij had gebeden voor Achab, om zijn behoud. Het was niet gebeurd. Hij had gebedeld en gesmeekt of Israël weder wilde keren naar de dienst des Heeren. Het was niet gebeurd. En nu vraagt Elía: Heere, zou U ons volk nu willen slaan met de roede, opdat ze pijn zouden voelen en zich tot U zouden bekeren? O, als ons volk nergens naar luisteren wil, zou U dan willen komen met Uw slaande, kastijdende hand? Zou het droog mogen blijven, totdat wellicht ons volk zich mag bekeren? Zie, hij bad een gebed. Hoewel hij vroeg om droogte, ellende en hongersnood, beoogde de profeet daarmee toch het waarachtig welzijn van het volk dat hem lief was. De Heere heeft het hem vergund, en hij mocht naar Achab gaan. Achab, ‘zo waarachtig als de Heere, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.’ Achab, de God van Israël heeft voor een korte tijd de sluizen van de hemel in mijn handen gelegd. Achab, als ik het aan mijn God vraag, Die de Heere is, zal de hemel gesloten blijven. Maar als ik het aan mijn God vraag, zal de Heere weer regen geven. Wat een ontzaglijk woord!

Het volgende ogenblik is Elía weg. En daar staat de verbijsterde koning. Hij zal zijn schouders opgehaald en geglimlacht hebben. Wat zou zo’n lompe man uit Gilead, die van koningszaken geen verstand heeft? Wie is hij eigenlijk, die brutale man, die de vermetelheid had om dit woord tot hem te spreken?

Maar vanaf dat ogenblik bleef de hemel van koper en de aarde van ijzer. De Heere betoonde dat het krachtige gebed van een rechtvaardige veel vermag.

De man Gods uit Tisbe

Elia, de Tisbiet. We weten niets over zijn roeping. In een duistere tijd komt hij ineens als een lichtende fakkel tevoorschijn uit de woestijn. Plotseling staat hij daar, met zijn kemelsharen mantel en scherpe boodschap. We weten niets over zijn geboorte, en hij is ook nimmer gestorven, maar met vurige wagens en paarden door de Heere ten hemel geleid.

Eén ding weten we heel zeker uit Gods Woord: Jakobus omschrijft Elia als een mens van gelijke bewegingen als wij. We lezen van zijn diepe moedeloosheid en zijn ongelooft aan 's Heeren trouw. Maar ook van zijn zeldzame geloofskracht, onverschrokkenheid en brandende ijver voor Gods eer en deugden. De nadruk valt niet op zijn persoon, maar op zijn boodschap. Die is samengevat in de betekenis van zijn naam: 'mijn God is de Heere'.